

vírní rady podle druhé věty § 19 odst. 1 bod 3 jenom v těch revírech, pro které platí pracovní řád jednotný.

Že by v revíru, o který tu jde, platil pracovní řád jednotný, stížnost netvrdí, nýbrž naopak dovozuje, že souhlasu revírní rady jest potřebí i ke změně pracovních řádů závodních, nevydaných pro celý revír. V tom však nemohl nss dáti stížnosti za pravdu.

Přezkoumav znovu podrobně spornou otázku, setrval nss na názoru vysloveném v nář. Boh. A 8064/29.

Obava ve stížnosti vyslovená, že při tomto výkladu mohla by inge-rence revírní rady býti i tehdy, když se vydá jednotný pracovní řád revírní, vyloučena, jestliže se později tento revírní řád pro jednotlivý závod změní, není důvodna, neboť jednotný pracovní řád pro celý revír vydaný nepřestane býti jednotným řádem revírním tím, že se pro jednotlivý závod stanoví pracovní normy odchylné.

Pokud pak stížnost poukazuje k tomu, že pracovní řád z roku 1926 pro státní báňský podnik příbramský byl sjednán za součinnosti a se souhlasem revírní rady, nemůže tato skutečnost založiti pro revírní radu kompetenci, kterou jí nedává sám zákon.

Teprve ve stížnosti, podané k nss-u, uvádí st-lka, že sporný pracovní řád neplatí pro závod jednotlivý, nýbrž pro celou řadu závodů od sebe oddělených se samostatným provozem, tedy pro celý báňský okrsek, spadající do působnosti revírní rady. Stížnost vytýká jako vadu řízení, že žal. úřad tuto skutečnost nezjistil. Ve svém odvolání však st-lka těchto tvrzení neuvedla, takže žal. úřad neměl příčiny konati v tomto směru nějaké šetření. Je proto procesní výtká ve stížnosti vznesená bezdůvodná. Ostatně skutečnost, zda pracovní řád platí pro jeden či několik závodů téhož podnikatele, není právně významna. Rozhoduje jenom to, zda pracovní řád, nyní změněný, byl vydán pro celý revír, což však stížnost netvrdí.

Č. 11.722.

Horní právo. — Řízení správní: * Kutěř není legitimován k opravným prostředkům proti rozhodnutí úřadu báňského o propůjčení důlních vod podle § 129 ob. zák. hor.

(Nález ze dne 6. února 1935 č. 11.381/35.)

V ě c: Firma »Zinnwerkschaft Karlsbad« v K. a Emil K. v P. proti ministerstvu veřejných prací (odb. rada Dr. Ing. Václav Falta) o propůjčení důlních vod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Báňské hejtmanství v Praze, po šetření provedeném o žádosti obce R. a dalších 21 obcí okresu k.-ského a l.-ského, uznalo výměrem z 15. října 1931 přes odpor obou dnešních st-lů, že není ve smyslu §§ 128 a násl. hor. zák. námitek proti propůjčení důlních vod, vytékajících z 9 starých opuštěných štol, ležících v obvodu obcí S. a P. k jakýmkoli účelům, a že se námitky, jež proti tomuto propůjčení vznesli kutěři, mezi nimi též dnešní st-lé, zamítají pro nedostatek legitimace.

Odvolání, jež z výměru toho podali dnešní st-lé, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl »jako bezdůvodná pro nedostatek legitimace«, současně však k odvolání žadatelek pozměnil výměr ten v ten smysl, že se propůjčení zmíněných důlních vod uznává za přípustné a že se báňskému hejtmanství ukládá, aby vydalo příslušnou propůjčovací listinu ohledně propůjčení jmenovaných důlních vod žadatelkám.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané vycházel nss z těchto úvah:

Předmětem sporu je jediné otázka, zda st-lům v daném případě příslušela legitimace brániti se v cestě instanční proti udělení požadovaného propůjčení.

Pokud st-lé ve stížnosti k nss-u podané poukazují na to, že byli ke komis. jednání přizváni a připuštěni, a snaží se dovoditi, že již tím bylo jim platně přiznáno postavení procesní strany, nelze jim dáti za pravdu. Pozvání a připuštění ke komis. jednání je pouhým aktem přípravným, proti němuž není samostatného prostředku opravného a jako takový nemá povahy úředního rozhodnutí o otázce legitimace osoby pozvané, a není zejména judikátním a právní moci schopným rozhodnutím o této otázce; proto také nemůže takovéto pozvání býti překážkou úřadu, aby ve stadiu pozdějším nezaujal k otázce té stanovisko jiné, než jaké by snad z pozvání toho vyplývalo. Nic proto nebránilo ani úřadu stolice prvé, ani žal. min. zkoumati otázku legitimace st-lů de plano. St-lé opírají svoji tvrzenou legitimaci o to, že jsou výhradními kutěři a že přidělené důlní vody se nalézají v mezích jejich výhradních kutisk. Svě stanovisko provádějí st-lé v ten smysl, že sice výhradnému kutěři nepřisluší vůči žadateli tak silné přednostní právo jako podnikateli hor, jenž požadovanou důlní vodu uvolnil, že však kutěř přes to má nárok na to, aby voda ta jinému žadateli, zejména nehornickému, nebyla propůjčována, jestliže vody té je zapotřebí pro zdárný vývoj prací v jeho výhradních kutiscích event. k budoucímu provozu v měrách, jež na tato kutiska budou propůjčena. Proto měl prý v daném případě báňský úřad konati šetření o prosperitě a budoucí rentabilitě výhradních kutisk st-lů a na podkladě výsledků tohoto šetření uchazečům požadované propůjčení odepríti. K tomu byl prý povinen proto, že předpisy §§ 128 a násl. hor. zák. jsou dány na ochranu hospodářských zájmů provozu hor, k jejichž hájení jsou báňské úřady povolány.

Než tyto vývody spočívají na mylném výkladu dovolaných předpisů §§ 128 a násl. hor. zák. Třebas lze připustiti, že v předpisech těch dochází v prvé řadě výrazu snaha podporovati potřeby provozu hor, přece je tato snaha zcela jasně vymezena jen v tom směru, že této podpory má se dostati jen tomu podnikateli hor, jenž důlní vody, o něž jde, uvolnil, při čemž arci výhody této požívá nejen ten podnikatel, jenž uvolnění to sám provedl, nýbrž i každý jeho právní nástupce v držbě hor. Naproti tomu není v předpisech těch nejmenšího podkladu pro názor, že by stejného — nebo aspoň podobného — přednostního práva požívali také jiní podnikatelé hor, tedy zejména i majitelé výhradních kutisk, kteří ani požadované vody svými kutacími pracemi neuvolnili, ani svoje oprávnění od onoho favorisovaného podnikatele odvozovati nemohou. Zcela přiléhavě poukázalo v tomto směru žal. min. na systematiku ob.

hor. zák. a zejména na zařazení § 128 v 5. hlavě zák. toho, a proto také právem uznalo, že výhradním kutěřům přísluší pouze stejné právo s ostatními uchazeči. Zda mohli by v tom případě, kdyby byli o propůjčení těchto vod požádali buď současně s uchazeči jinými neb aspoň dříve, než těmto jiným uchazečům bylo požadované propůjčení uděleno, proti propůjčce udělené jinému žadateli si stěžovati, nebylo třeba řešiti, neboť st-lé nikdy netvrdili a také ze spisů nevychází, že sami o propůjčení těchto důlních vod požádali. Ale pak z pouhého faktického zájmu na vodách těch nemohou pro sebe reklamovati ani postavení procesní strany v řízení o propůjčku těchto vod osobám jiným, tím méně pak právo k námitce, že propůjčka ta těmto jiným osobám udělena býti neměla.

Č. 11.723.

Horní právo: * Volební komise podle § 37 zák. č. 242/1922 Sb. není legitimována stěžovati si do výroku dozorcího úřadu ve věci volby představenstva revírní bratrské pokladny.

(Nález ze dne 6. února 1935 č. 11.382/35.)

Věc: Ústřední volební komise revírní bratrské pokladny v M. a František D. v M. proti ministerstvu veřejných prací o volbu představenstva a dozorcího výboru.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Podáním z 18. března 1931 oznámila Jednota čsl. horníků a hutníků v M. báňskému hejtmanství v Praze, že po provedených volbách delegátů do revírní bratrské pokladny v M. se pro volbu představenstva a dozorcího výboru této pokladny sdružila se Sdružením čsl. horníků v jednu kandidující stranu. Ústřední volební komise jmenované pokladny, které oznámení toto bylo postoupeno, usnesla se ve schůzi z 22. dubna 1931 sdružení toto nepřipustiti, vycházejíc z názoru, že sdružování kandidátních listin je ve volbách do revírních bratrských pokladen vůbec nepřípustné.

Usnesení toto báňské hejtmanství v Praze jednak výměrem z 21. května 1931 č. 5571 z moci úřední sistovalo pro nezákonnost, jednak dalším výměrem z téhož data č. 6056 k dozorcí stížnosti Jednoty čsl. horníků a hutníků v M. zrušilo pro nezákonnost, při čemž oba tyto výměry odůvodnilo v podstatě stejně, t. j. poukazem na to, že předpis § 60 vl. nař. č. 197/23 Sb., obsahující zákaz sdružování, se vztahuje jen na volbu delegátů. Prvý z těchto výměrů je opatřen právním poučením, že lze se z něho podle obdoby § 69 zák. č. 242/22 Sb. odvolati k min. prací, kdežto ke druhému z nich žádné právní poučení připojeno nebylo.

Proti druhému z těchto výměrů, t. j. proti výměru z 21. května 1931 č. 6056, podala ústř. volební komise »stížnost« k min. prací, které ji nař. rozhodnutím jako odvolání odmítlo pro nepřípustnost, poněvadž napadený výměr jest podle 4. odst. § 55 cit. nař. konečný, přes to však dodalo — aby sporná otázka byla vyjasněna pro budoucnost — že uznává nález v odpor vzatý z vlastního popudu za správný, kterýžto názor po-